Soome järsk äraütlemine ja Balti riikide lahkuminevad soovid deklaratsiooni vormi ja sisu kohta ajavad aga nurja selle Poola ja Nõukogude-Vene kavatsuse.

Kuigi Soome näitab aasta jooksul teatud lähenemistahet Balti riikidele, hoidub ta hoolega end sidumast võimaliku Balti blokiga, nagu väljendub Soome välisminister Hackzell oma külaskäigul Riiga. Ta näib omakorda kartvat ka Poola mõju maksvuselepääsu Balti riikides, mis oli arvatavasti Soomele üheks põhjuseks vastmainitud deklaratsiooni nurjaajamiseks. Balti riikide omavaheline koostöö ei tee nimetamisväärseid edusamme, kuigi võib märgata Leedu suuremat lähenemistahet Lätile ja Eestile, — seda peaasjalikult Poola-Vene ja Poola-Saksa vastuolude likvideerumise tõttu, mida Leedu diplomaatia seni oli kasustanud oma julgeoleku kindlustamise abinõudeks. Mõningaid lähenemiskatseid Balti riikidele võib aasta jooksul konstateerida Rootsis (Lindhageni kava ühise Balti-Skandinaavia bloki loomiseks), kuid sel alal ei jõuta konkreetsete tulemusteni.

Eesti välispoliitika ei näita 1933. aasta jooksul nimetamisväärset aktiivsust. Märkida on riigivanem J. Tõnissoni küllasõit Soome presidendile, Läti presidendi Kviesise Eesti-külaskäik laulupeo puhul ja riigivanem K. Pätsi külaskäik Riiga, mida aga tuleb vaadelda tavaliste viisakusvisiitidena ilma mingi poliitilise tulemuseta. Eesti välisminister saab kokku ka oma Soome ja Läti ametivennaga, kusjuures aga mõttevahetus piirdub peamiselt jooksva informatsiooniga.

Samme Balti riikide lähendamiseks püütakse astuda eraorganisatsioonide, mitmesuguste lähendamiskomiteede ja majandusorganisatsioonide esindajate poolt septembris Riias peetud Balti riikide majandus-

Eesti kroonika 1933, lk. 14